

BIBLIOTEKA

E

8JH-1
R 95

SHTETIT

GJIROKASTËR

Skënder
Rusi

Lirikë

poezi

8JH-1
295

Skënder

Rusi

LIRIKË

poezi *

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Redaktor

PERIKLI JORGONI

12. 1905
Korin

PERIKLI

1905

—MUSEUM BULGARIAN
—MUSEUM BULGARIAN

K o m u n i s t i

E lanë dy ditë përdhe,
dhe roja ata vunë trefish,
akoma e shihnin me tmerr,
megjithëse i vrarë ai ish.

Dhe çdo gjysmë ore ata
qëllonin në qiell më kot.
Nazistë kish në çdo hap,
ndaj s'mund t'i afroheshe dot.

Ditën e tretë në të gdhirë,
i vrari atje më s'u pa,
veç lule edhe trëndafilë
në vend të tij panë ata.

E lanë dy ditë përdhe,
të tretën veç lule atje kish,
megjithëse lëshonin batare
dhe roja kishin vënë trefish.

Nevrus Gjoza

Pastaj ata e dogjën,
(kuptohet, pasi u vra)
— Nuk ka më Nevruz Gjozë! —
lëshuan fjalë ata.

Nuk ka më sy të tij,
as bebëza që flasin,
as duar, as fytyrë,
as pushkë të na vrasë.

Çdo gjë ne ia dogjëm
edhe ia kthyem në hi.
— Nuk ka më Nevruz Gjozë! —
klithën ata përsëri.

Veç yllin e tij, kurrë
s'e dogjën dot ata,
gjithnjë e më i kuq
bëhej ai në zjarr.

Punëtorët e fierzës

Erdhën nga të gjitha anët
dhe ishin të ndryshëm në moshë.
Nuk kishin emra me famë,
po quheshin thjesht punëtorë.

O Muji, edhe ti, Halil,
që flini thellë në bjeshkë,
asnjëri nuk ishte kreshnik,
nga ata që erdhën në Fierzë.

Asnjëri nuk foli me zanat,
as i thirri ato në ndihmë.
Me duart e tyre të ashpra
ata Fierzën e ngritën.

Dhe digës që ngritën ata,
kthimit të ujit në dritë,
nuk mundet ndryshe t'i thuash
përveçse epos kreshnik.

Ndajnatë

Po erret. Domethënë ndajnatë.
Dëbora zgjat kokën te dritarja.
Me gishtërinjtë e saj delikatë
seç vizaton nëpër xhama.

Seç kërkon të më thotë,
ku ta dish atë gjuhën e saj?
Mijëra flutura nga qielli
vijnë edhe mbesin mbi xham,

ndërsa ti je larg,
kilometra të tërë prej këtej.
Këto flutura të bardha mbi xham,
ku ta dish, mbase ti m'i hedh.

Edhe atje është ndajnatë,
ti nga turni kthehesh tani,
Pelicën e heq vetë nga krahët,
dhe këpucët vetë i zgjidh.

Më vjen keq që duart e mia
nuk janë pranë teje, i dashur.
Më vjen keq tani për të gjitha,
sepse fajin vetë e kam pasur.

Këto xhama ku ballin kam mbështetur,
që s'më lanë në kantier të vij,
nuk do t'ia lë dëborës, as erës
do t'i thyej vetë, ta dish.

Do t'i thyej vetë, ta dish,
me duart e mia delikate.
Jetë mes xhamash, vdis!
Tungjatjeta, ti, jetë e madhe!

Partizani

E solli lufta që një ditë
të mbronte gjithë skuadrën.
Dhe për çdo shok, nga nazistët
mori nga një plagë.

Në torbën që e mbante pranë
një bukë misri gjetën.
Me shokët priste që ta ndante,
si mund ta hante vetëm?!
.

Çdo gjë ata në këtë luftë
njëri-tjetrit ia jepnin.
Veç vdekjet, sado që të ishin,
ia merrnin njëri-tjetrit.

Vendosmëri

Ora dymbëdhjetë. Mesnatë.

Te dritarja një grua e bukur, flokëverdhe.

Sahati si gjithnjë tik-tak, tik-tak,
i tregon asaj se akoma duhet të presë.

Ajo është e re, e sapo martuar,
dhe i shoqi inxhinier në një uzinë gjigante,
Por ajo asnjëherë nuk është ankuar,
që ai rri vonë deri pas mesnate.

Ai është atje, — mendon ajo në dritare,
kjo do të thotë që ai është në luftë.
Do t'i ngremë furnnaltat vetë ne, shqiptarët,
armiq, që ikët, humbët:

Do t'i ngremë furnnaltat vetë ne, shqiptarët,
dhe çdo lumë në Shqipëri do ta kthejmë në dritë.
Do t'i ngremë me duart tona gjigantët,
prapa diellit, armiq që ikët!